

Selvets manifestation i tid, rum og bevægelse

Af Carl V. Hansen

(trykt i Theosophia nr. 1. sept. - okt. 1949 22. årgang)

Ved en umiddelbar betragtning af selve naturens orden vil ethvert intelligent væsen kunne iagttage nogle bestemte fænomener. Et af disse er den bevægelse, der udtrykker sig som kredsløbets lov. Selve den daglige erfaring viser mennesket universets fundamentale principper, lyset og mørket, der stedse skiftevis kulminerer. En vekselvirkning, der fremtræder som nat og dag, sommer og vinter, opbygning og nedbrydning o.s.v. Intuitivt aner vi, at vi her står overfor en universel lov eller egenskab ved det store uendelige princip, der udtrykker sig som verdensaltet. Ved betragtning af stjernehimlen slutter vi nemlig, at der gives endnu større kredsløb end dem, vi umiddelbart er i stand til at fatte.

Ser vi nøjere til, opdager vi, at kredsløbet ikke alene har to, men snarere fire faser; idet man mellem kulmination finder to punkter, hvor disse kræfter er i ligevægt. I døgnkredsløbet kender vi disse to punkter som morgen og aften. I det større årskredsløb finder vi de tilsvarende punkter som forårs- og efterårsjævndøgn. Tydeligt ser vi disse fire faser i månens kredsløb omkring jordkloden, som jo også er en kulmination af lys og mørke, samt to ligevægtpunkter her imellem, nemlig første og sidste kvarter.

Hvad er nu det, som betinger disse evige kredsløb i naturen? Ja, for at kunne forstå dette, må man gøre sig fortrolig med den teosofiske opfattelse af universet. Efter teosofien er jo hele den synlige natur manifestationen af et usynligt, evigt, grænseløst princip, som er det samme som religionernes gudsbegreb. Dette evige princip er identisk med Selvet i alle levende væsener. Nu antager teosofien ydermere, at der bag enhver levende fysisk form i verdensaltet er en individualisering af dette evige Selv. Dens Jeg. Dette er altså også tilfældet i det mægtige væsen, hvori menneskeheden lever, nemlig jordkloden, og i videre forstand solsystemet, Sol-logos.

Årsagen til bevægelsens og kredsløbets lov må altså søges i det absolutte evige princip. Studerer vi nu nærmere det levende væsen, Selvet, ser vi to fundamentale aspekter af viljen eller energien manifestere sig gennem hele tilværelsen, nemlig det som i den såkaldte uorganiske natur fremtræder som den positive og den negative kraft og i de levende væsener som de to køn, den mandlige og kvindelige pol. Det evige Selv er ophavet til al energi eller vilje og må altså fremtræde som værende i besiddelse

af disse to modsatte polprincipper, hvilket også falder sammen med f.eks. Bibelens ord (1. Mos. 1.kap. 27. v.) "Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde".

I disse to polprincipper finder vi den inderste årsag til kredsløbets lov. Den positive eller mandlige pol er nemlig altid aktiv, centrifugal eller udadstrålende, mens den kvindelige negative pol er passiv, modtagende og midtpunktsøgende. Ordet negativ er naturligvis ikke her benyttet i god eller nedsættende betydning, men kun som udtryk for modsætning. Disse to poler findes i alle levende væsener, og heraf er deres hele manifestations- eller skabevne betinget. Thi alt i form manifesteret liv er nemlig intet andet end en evig projektion eller udstråling af Selvet gennem bevægelse eller viljekraft, hvorved fænomenerne tid, rum og dimensioner fremstår. Ved denne projektion eller udstråling af det evige grænseløse Selv som tid, rum og bevægelse bliver alle verdener og bevidsthedstilstande til. Og projektionen fremtræder som kredsløbets lov. Overalt og alle vegne ser vi denne bevægelse i virksomhed. Fra stjernernes til atomernes bevægelse. Også menneskets liv er et kredsløb med sine fire "årstider". En opstigning til kulmination af lys i åndens verden, og en nedstigning til kulmination af mørke i materiens verden. Dette gælder såvel de enkelte jordliv som de større cykliske kredsløb. Hvor Egoet føres igennem de forskellige tilværelsesriger.

Kredsløbets lov er en evig vekslende mellem det højeste inderste center, lyset eller solen og det yderste mørke, materien eller periferien. Ethvert levende selv projicerer sit evige princip ud fra et center (monaden) mod et ydre, der fremtræder som dets materielle legeme eller ydre periferi. Mellem disse to punkter ligger de områder, der kaldes de psykiske eller sjælelige tilstande. Bevidsthedens projektion "udad" er det, der opleves som nedstigning i mørket eller materien (syndefaldet); medens bevidsthedens tilbagevenden mod centret eller det evige princip (Faderen) opleves som "frelsen" frigørelsen eller opstigningen i lyset. Nedstigningen er en in-volution. Opstigningen en e-volution. Lignelsen om den "fortabte søn" er en kortfattet, ypperlig fremstilling af dette mægtige kosmiske drama.

Når man forstår dette princip, bliver reinkarnations-loven ganske klar. Selvet er evigt, uforanderligt og ubevægeligt, men projicerer en del af sit indhold ud i tiden og rummet, der så fremtræder som forskellige personligheder i forskellige tidsaldre og lande. Disse forskellige personer er blot sjælelige tilstande i det evige Selv, uden kendskab til eller bevidsthed om hverandre; men de kendes og leves i evigheden af det Selv, der skabte dem som en art personlighedsspaltninger i sig selv, for derved at kunne træde i forhold til andre levende væsener. Derfor, for at kunne erindre sine tidligere liv, må man først opnå kontakt med det evige i en selv.

Selvet og stoffet er eet, evigt, grænseløst altomfattende princip, hvis manifestationer af tid, rum og bevægelse udtrykker sig i årsagssammenhæng af organismer i al evighed.

De "mindre" organismer lever inden i de "større" i uendelig evighed og udstrækning. Stort og småt er i virkeligheden relative begreber. For et atom er et menneske "stort" for et solsystems bevidsthed er det "lille". Ethvert individuelt Selv med sin tilsvarende organisme har sin egen subjektive tid og rum, men de større organismers tid- og rumbevægelser er objektive og bestemmende for de mindre. Således har f.eks. ethvert menneske sin egen subjektive tid, som kan forløbe hurtigt eller langsomt, alt efter de tilstande, det gennemlever, uafhængigt af omgivelserne; men i det ydre er det underkastet den objektive tid, som er betinget af bevægelserne i solsystemet, hvor det fysisk lever. Ligeledes har ethvert menneske, samtidig med, at det lever i solsystemets objektive rum, sit eget subjektive rum, som udgøres af dets fysiske legemes omfang. At dette rum er subjektivt og underkastet dets vilje, ses jo af den kendsgerning, at det er i stand til at bevæge dette sit rum i forhold til systemets omgivende rum. Hvis fremmede legemer med vold indføres i og forstyrrer bevægelserne (organernes virksomhed), i et menneskes fysiske legeme, kan Selvet ikke opretholde sit herredømme over disse, men trækker sig tilbage, og organismen opløses af den større organismes bevægelseskræfter (jordkloden eller naturen), og det, man kalder døden, indtræder. De gamle druider var klare over tidens subjektive natur, idet de for menneskets vedkommende regnede den i hjerteslag og åndedræt. Døgnet kan siges at være jordklodens kosmiske åndedrag eller hjerteslag.

Der er således lige så mange tid og rum, som der er levende individualiteter. Og det vil sige uendelig mange, thi det uendelige grænseløse princip manifesterer sig i evighed i individualiteter. Intet forhindrer uendelige individuelle manifestationer af tid, rum og bevægelse i den evighed, som er Selvet, lige så lidt som noget forhindrer en uendelig manifestation af forskellige energivibrationer eller bølger, som man f.eks. ser det i radiobølger, radar o.l. fænomener.

Alle fænomener og manifestationer er intet andet end forskellige arter af vibrationer eller bevægelse. Der eksisterer intet andet end bevægelsen og Selvet, der oplever den. Tid, rum og stof kan ikke udskilles fra eller eksistere uden bevægelse. Dimensionen er monaders eller bevidsthedscentres forhold til hverandre under deres bevægelse oplevet af Selvet. Hvor alle monader eller punkter tænkes ophørt, forsvinder tid, rum bevægelse og dimensioner. Kun evigheden eller Selvet er grænseløst og uerkendeligt. Energi eller bevægelse er overalt i universet identisk med Selvets egenkraft eller vilje. Energien eller bevægelsen kan ikke defineres på anden måde. Al bevægelse, lige meget hvorledes den end fremtræder for den menneskelige bevidsthed, kan kun have et levende væsen som sit ophav. Ingen bevægelse opstår fra først af "sig selv". Inertiens lov umuliggør jo dette. Der er kun én vilje eller energi i verdensaltet, skønt den manifesterer sig på mange måder. Denne eneste vilje og energi er den udstrålende kraft fra det absolutte evige princip, selvet i alle levende væsener. Religionernes gudsbegreb. Dette er det eneste faste og absolut ubevægelige punkt i universet, hvortil al bevægelse forholder sig, hvorfra al bevægelse har sin oprindelse. Når et barn kaster en bold, er det den samme energi eller vilje som

bevæger kloderne, der her er i virksomhed. Ethvert levende Selv bevæger sit fysiske stof (legemet) med sin vilje, og forholder sig herved på samme måde overfor dette som det evige princip forholder sig overfor det fysiske verdensalt og alle dets kloder. Blot er bevægelserne i verdensaltet så fuldkomne, at de er blevet til automatfunktioner, der fremtræder som tyngdeloven. En begyndelse hertil finder vi også i vort fysiske legemes ubevidste fysiologiske processer, hjerteslag o.l. al bevægelse må dog oprindeligt være bevidst indøvet, intet bliver til af "sig selv". Selv om dette at kunne læse, køre på cykel o.l. ved færdighed til sidst bliver til automatfunktioner, så måtte de dog fra først af, under stor vanskelighed, bevidst indøves. Menneskets bevægelse af sit fysiske stof (legemet) må, igennem umådelige tidsrum, til sidst blive til automatfunktion i lighed med klodernes lovmæssige bevægelse.

Der findes ikke i det fysiske univers noget absolut fast punkt eller ubevægelig klode. Al bevægelse her er stedse relativ og fremtræder i forhold til anden bevægelse. Kun det umanifesterede evige Selv i alle levende væsener er det absolutte ubevægelige og uforanderlige center: "JEG ER": Det som oplever bevægelsen. Tidens og rummets herre gennem sin vilje, der fremtræder som bevægelse. Al bevægelse er kredsbevægelse. Energiene kan kun bevæge sig i kredsløb, da al bevægelse skyldes et center. Bevægelsen består, i sin inderste natur, i en projektion ud fra et center og en tilbagevenden til dette i kraft af de to poler. Dette gælder fysiske som psykiske energier. De psykiske eller sjælelige energiers kredsløb kendes som begrebet: Karma. Eller loven om årsag og virkning på psykiske områder, der bl.a. har fundet udtryk i ordene: "Hvad et menneske sår, skal det også høste", idet alle virkninger til sidst vender tilbage til det selv, hvorfra de udgik.

Af det her fremførte vil det erkendes, at der kun er én realitet, nemlig det grænseløse princip, som er identisk med Selvet og bevidstheden i alle levende væsener. Det, der for et enkelt individ, på et bestemt trin, fremtræder som stof, er blot andre, mindre monaders manifestationer uden for det Selv, i andre tid og rumdimensioner, betinget af deres særlige vilje eller energiers bevægeshastigheder. Tid, rum og udstrækning er relative begreber, udelukkende betinget af de væseners bevidsthed, som oplever dem. Set i en umådelig afstand falder alle punkter sammen til én masse; dette er oplevelsen af "stof".

For det absolutte evige princip i mennesket gives der ingen tid eller rum, jvf. Bibelens ord: "for Herren er tusinde år som en dag, og en dag som tusinde år". Du, som læser disse ord, er evigheden. Når du, gennem indvielsen, har opnået bevidstheden om din evige identitet, da vil tiden og rummet åbne sig for dig og afsløre alle sine hemmeligheder. Når du oplever dig selv som punktet eller centret i det evige grænseløse princip, kan du drage alle verdener og alle tidsaldre til dig ved den bevægelseskraft og proces, der nu, i en svagere grad, viser sig som erindring. Det er igennem sådanne bevidsthedsprocesser, at de store Indviede opnår absolut viden om universets sande natur. Disse evner findes latente i alle mennesker og skal engang blive bevidst benyttet af alle. Mennesket vil da i sandhed være et frit,

guddommeligt og evigt væsen.